

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **MIJF, s.r.o.**, IČ 055 52 923
sídlem K Jezeru 29, Praha 4
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Kočím, Ph.D
sídlem Opletalova 4, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2021, č. j. 43887/21/5100-41456-712955,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byly potvrzeny zajišťovací příkazy Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční úřad“ nebo „správce daně“) ze dne 20. 9. 2021, č. j. 7555229/21/2011-00540-111625, č. j. 7556101/21/2011-00540-111625, č. j. 7556698/21/2011-00540-111625, č. j. 7558814/21/2011-00540-111625, č. j. 7559296/21/2011-00540-111625, č. j. 7559687/21/2011-00540-111625, č. j. 7560049/21/2011-00540-111625 a č. j. 7560412/21/2011-00540-111625.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce provádí u společnosti Globus ČR práce ve skladě spočívající v manipulaci s paletami, jejich rozbalování, manipulaci se zbožím a další skladové práce. Tyto práci vykonává jak svými zaměstnanci, tak pomocí subdodavatelů.
4. Finanční úřad výše uvedenými zajišťovacími příkazy zajistil úhradu DPH za zdaňovací období březen 2020, duben 2020, červen 2020, červenec 2020, srpen 2020, září 2020, duben 2021 a květen 2021. Celková výše zajištění činila 3 829 569 Kč. Finanční úřad zajišťovací příkazy odůvodnil zapojením žalobce do podvodného řetězce a předpokladem budoucího ohrožení výběru daně.
5. Finanční úřad identifikoval u dodavatelů žalobce chybějící daň. Neuhrazená částka činila 3 829 569 Kč. Dle něj se jednalo o podvodný řetězec společností, do kterého byl žalobce zapojen.
6. Finanční úřad v odůvodnění uvedl, že pro články řetězce je charakteristické, že sídlí na virtuálních sídlech, nevlastní motorová vozidla a nemají zaměstnance. Jednatelem subdodavatelů byla jedna fyzická osoba, která byla jednatelem také dalších společností, které byly označeny za nespolehlivé plátce. U všech subjektů byly v minulosti evidovány nedoplatky na dani, které dosahovaly i miliónových hodnot. Daňová přiznání podávají opožděně až na výzvu správce daně.
7. Mezi zjištěné nestandardnosti patří také chování žalobce. Ten realizoval výrazné výběry hotovosti krátce poté, co byly na jeho účet připsány peněžní prostředky, odesílal část peněžních prostředků na neregistrované bankovní účty a současně ze svého bankovního účtu neprováděl úhrady drtivé většiny přijatých zdanitelných plnění svým dodavatelům, ačkoliv od svých odběratelů přijímal bezhotovostní úhrady. Obor podnikání žalobce je dle zjištění správce daně vyplývajícího z úřední činnosti s ohledem na princip fungování systému DPH často předmětem daňových podvodů u zdanitelných plnění na vstupu.
8. Správce daně v zajišťovacích příkazech uvedl objektivní skutečnosti, z nichž usoudil, že žalobce o vlastní účasti v podvodu na dani z přidané hodnoty vědět měl a mohl. Správce daně tento závěr učinil na základě zjištění, že u žalobce velmi krátce poté, co se stal ve zdaňovacím období září 2019 plátcem DPH, došlo k neobvykle skokovému nárůstu přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění, přičemž přirozený by byl naopak spíše pozvolný nárůst v objemu zdanitelných plnění jakožto přirozený znak vstupu do světa plátců DPH. Žalobce rovněž naprostou většinu vykázaných přijatých zdanitelných plnění nehradil převodem z bankovního účtu, z veřejně dohledatelných zdrojů bylo možno zjistit podezřelé znaky ohledně dodavatelů (jako neexistence webových stránek dodavatelů, Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

referencí či inzerce, zapsaná sídla na virtuálních adresách či neexistence registrované provozovny, vzájemné personální propojení jeho dodavatelů a rovněž personální propojení dodavatelů žalobce se společnostmi, které jsou nespolehlivými plátcí).

9. K předpokladu budoucího ohrožení výběru daně správce daně zkoumal majetkové poměry žalobce. Žalobce nevlastní žádnou nemovitost ani motorové vozidlo. V daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2020 vykázal ztrátu ve výši 76 436 Kč při ročním úhrnu čistého obratu 38 446 442 Kč. Z účetních výkazů žalobce zjistil, že žalobce nedisponoval ke dni 31. 12. 2020 žádným dlouhodobým hmotným majetkem, když v rozvaze vykázal stálá aktiva ve výši 0 Kč.
10. Správce daně dále uvedl, že s ohledem na skutečnosti z daňových tvrzení žalobce se jeví jako nepravděpodobná rovněž možnost, že by uhradil v budoucnu stanovenou daň ze zisků z podnikatelské činnosti. Naopak, vzhledem k zadluženosti žalobce ve výši 100,66 % je jasně patrné, že je předlužen, kdy obecně udávané mantinely zdravého zadlužení se pohybují přibližně mezi 30 % až 60 %. Současně také z rozvahy žalobce vyplývá, že je dlužníkem více věřitelů a souhrn závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Tímto je u něj dána hrozba insolvence, neboť jsou naplněny podmínky pro zjištění úpadku tak, jak jej definuje § 3 odst. 4 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů.
11. Finanční úřad dále z bankovních účtů žalobce zjistil, že za sledované období bylo 29,7 % kreditovaných peněžních prostředků vybráno v hotovosti. Tyto výběry hotovosti přitom byly realizovány velmi krátce poté, co byly na bankovní účet připsány peněžní prostředky. Rovněž také bylo žalobcem 34,44 % kreditovaných peněžních prostředků obratem nebo s krátkou časovou prodlevou odesláno na bankovní účty, které nejsou u správce daně registrovány ve smyslu § 96 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Současně také bylo zjištěno, že zůstatek tohoto bankovního účtu v čase poměrně významně kolísá, mnohdy až k záporným hodnotám.
12. Nakonec finanční úřad poznamenal, že eviduje na osobním daňovém účtu daňového subjektu ke dni 13. 9. 2021 nedoplatek z titulu daně z přidané hodnoty ve výši 852 861,42 Kč, kdy za účelem jeho vymožení bylo nutné přistoupit k vydání exekučního příkazu. Správce daně evidoval u žalobce nedoplatky i v minulosti, které byly předmětem výkazu nedoplateků. Za účelem vymožení nedoplateků evidovaných správcem daně bylo u žalobce nutné opakovaně přistoupit k vydání exekučních příkazů na příkázání pohledávky z bankovního účtu žalobce.
13. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a všechny zajišťovací příkazy potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěry správce daně. Dospěl k závěru, že v daném případě existuje přiměřená pravděpodobnost, že v důsledku účasti na daňovém podvodu bude žalobci v budoucnu doměřena daň. Pokud jde o budoucí ohrožení výběru daně tak žalovaný považoval za podstatnou absenci vlastnictví stálých aktiv. Jediný významný zjištěný majetek žalobce představují peněžní prostředky na bankovním účtu. Peněžní prostředky jsou přitom majetkem, který ze své podstaty neskýtá záruku stability ani v krátkém časovém horizontu, tím spíše v kontextu ekonomického chování žalobce, který vybírá značnou část peněžních prostředků z bankovního účtu v hotovosti, obratem nebo velmi krátce poté, co jsou tyto peněžní prostředky na jeho bankovní účet připsány. Dále nelze přehlédnout, že žalobce je předlužen a vzhledem k mnohosti věřitelů je u něj reálně naplněna hrozba insolvence. Rovněž podnikání žalobce za poslední tři roky vykázalo

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

pouze jednou zisk v nepatrné výši, zatímco ve zbývajících letech žalobce vykázal ve své podnikatelské činnosti ztrátu. Také absence skutečného sídla, provozoven sloužících k výkonu ekonomické činnosti, absence významnějšího počtu kmenových zaměstnanců a neexistence webové prezentace služeb pak neumožňuje dle názoru odvolacího orgánu označit žalobce za stabilní ekonomický subjekt.

14. Žalovaný rovněž k důvodům obavy o budoucí dobytost daně zařadil absenci provozoven a webové prezentace žalobce, jeho virtuální sídlo, nedoplatky na daňových účtech, a to jak v minulosti, tak také v současnosti, které nebyly žalobcem dobrovolně hrazeny, ale správce daně je musel vymáhat daňovou exekucí.

II.

Argumentace účastníků

15. Žalobce namítal, že zákonem stanovené podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů a pro vydání napadeného rozhodnutí, jak vyplývají z § 167 odst. 1 daňového řádu a z § 103 zákona o DPH, nebyly v jeho konkrétním případě splněny a uvedená rozhodnutí byla proto vydána v rozporu se zákonem. Žalobce rozporuje jak splnění podmínky existence daňového podvodu a tedy pravděpodobnosti doměření daně, tak obavy o budoucí dobytost daně.
16. Žalobce namítá, že je zcela běžné v tomto oboru podnikání, že společnosti nemají webové stránky a požadují platby v hotovosti. Společnosti nepotřebují ani provozovny či kanceláře. Jedná se pouze o zajištění pracovní síly na konkrétní zakázky. Žalobce zdůrazňuje, že žádný její dodavatel nebyl zařazen mezi nespolehlivé plátce DPH. Pokud jde o nezakládání účetních závěrek do obchodního rejstříku, tak to nečiní většina společností.
17. Žalobce také namítá, že u něj nejsou žádné indicie, že by v budoucnu stanovenou daň nezaplátil.
18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že setrvává na svých závěrech z napadeného rozhodnutí, které nadále považuje za zákonné a dostatečně odůvodněné.
19. Na jednání konaném dne 29. 9. 2022 žalovaný setrval na svých argumentech z písemných podání. Žalobce se jednání neúčastnil.

III.

Posouzení žaloby

20. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
21. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Podle odstavce 3 poté není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu.

Podle § 103 zákona o DPH hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepíše o tom úřední záznam.

22. Judikatura správních soudů k zajišťovacím příkazům je bohatá a lze z ní dovodit následující principy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104; a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015-35, s tam uvedenými odkazy).
23. Zajišťovací příkaz je zajišťovacím instrumentem ve vztahu k dani ještě nestanovené či dosud nesplatné. Jedná se o rozhodnutí, které je nutně toliko předběžného a dočasného charakteru a které má napomoci zabezpečení úhrady daně jakožto jednoho ze základních cílů správy daní. Současně však správce daně vydáním zajišťovacího příkazu závažně zasahuje do majetkových práv daňového subjektu. Daňový řád proto podmiňuje možnost vydání zajišťovacího příkazu existencí odůvodněných obav, přičemž pro zabránění svévoli je nutné, aby správce daně zcela konkrétně identifikoval důvody, které ho vedou k odůvodněným obavám ve vztahu k úhradě daně.
24. Správce daně může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že a) daň bude v budoucnu v určité výši stanovena, a zároveň že b) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tyto skutečnosti musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně (např. daňový subjekt se zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost apod.). Zároveň však určitá kompenzace míry pravděpodobností podmínek není totéž jako rezignace na naplnění jedné z nich (9 Afs 330/2017-60, bod 40).
25. Naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohobodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině lze konstatovat, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

26. Závěr o nedobytnosti daně nelze automaticky bez dalšího odůvodnit skutečnostmi zakládajícími předpoklad stanovení daně. Jinými slovy, samotná skutečnost, že daň bude stanovena (a to i ve značné výši) neznamena ještě, že musí obstát závěr o nedobytnosti této daně v budoucnu. Nedobytnost je třeba posuzovat na základě půdorysu zcela jiných skutečností (než těch, které je třeba brát v potaz při zkoumání první podmínky, tj. předpokladu stanovení daně) zohledňujících jak jeho dosavadní daňovou kázeň, tak jeho majetkovou strukturu, solventnost, dosavadní výsledky hospodaření (ziskovost či ztrátovost), jeho postavení na trhu, ekonomický vývoj atd. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 5 Afs 321/2017-29).
27. V souladu s judikaturou může být přitom zdrojem důvodných obav řada situací, z nichž musí vyplývat reálná důvodnost takové obavy. Může jít zejména o chování daňového subjektu v minulosti (například opakované neplnění daňových povinností v zákonem stanovených lhůtách) nebo jeho aktuální ekonomickou situací (stav majetku a závazků indikující hrozbu insolvence), a to ve spojení s dalšími okolnostmi, které správce daně zjistí například analytickou vyhledávací činností, z nichž lze logicky dovozovat, že mohou negativně ovlivnit výběr odvodu neoprávněně užitých prostředků. Jedná se typově například o situace, kdy daňový subjekt obchoduje za nestandardních podmínek a vykazuje vysoký obrát, avšak oproti tomu minimální zisk, na svých účtech generuje mnohamilionové částky, které obrátem v hotovosti vybírá nebo převádí ve prospěch personálně propojených subjektů, dále vlastní majetek buď velmi nízké hodnoty anebo vyznačující se vysokou likviditou (zpravidla jde o finanční prostředky na bankovním účtu) a činí kroky směřující k ukončení či výraznému omezení ekonomické činnosti (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 Afs 250/2017 – 37, rozsudek ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 Afs 27/2014 – 21).
28. Pro obavu o vybrání daně nepostačuje zjištění, že majetek daňového subjektu je likvidní. Možnost, že daňový subjekt provede kroky k vyvedení aktiv, nelze vyloučit nikdy a u nikoho. Existence likvidních aktiv přitom svědčí právě pouze o takové možnosti. Aby správce daně mohl nabýt odůvodněnou obavu z toho, že se tak skutečně stane, musely by dále přistoupit další skutečnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 5 Afs 321/2017-29 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2018, č. j. 31 Af 24/2017-43).
29. Správce daně neprovádí při rozhodování o vydání zajišťovacího příkazu dokazování ve smyslu § 92 daňového řádu. Správce daně pouze zjišťuje indicie, které důvodně nasvědčují závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtížích při vybírání daně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48 pod bodem 15, či ze dne 6. června 2016 č. j. 6 Afs 255/2015-45). Nelze požadovat po správci daně, aby v rámci zajišťovacího příkazu, respektive rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně, neboť pro takový postup je místo v řízení o stanovení (doměření) daně. Na druhou stranu nelze od otázky existence dosud nestanovené daňové povinnosti zcela odhlédnout. Správce daně je povinen důvody, pro které je budoucí stanovení daně přiměřeně pravděpodobné, přezkoumatelným způsobem uvést v odůvodnění zajišťovacího příkazu a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat námítky, kterými daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací
30. Městský soud v nyní posuzovaném případě zhodnotí, zda napadené rozhodnutí a zajišťovací příkazy jsou v souladu s výše citovanými zákonnými ustanoveními ve světle Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

právě uvedených principů judikatury. Soud nejdříve posoudí důvody uvedené správcem daně svědčící budoucímu stanovení daně a poté důvody uvedené pro budoucí nedobytnost daně.

31. Soud předně poznamenává, že ze zajišťovacích příkazů je jednoznačné, z jakých skutečností správce daně vycházel při závěru, že daň bude v budoucnu v určité výši doměřena. Finanční úřad uvedl, že má důvodné podezření, že žalobce se účastnil řetězce, ve kterém došlo k daňovému podvodu.
32. Otázkami spjatými s daňovými podvody na DPH se zabývala četná judikatura Soudního dvora EU [např. rozsudky Soudního dvora ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech C-354/03, C-355/03 a C-484/03, *Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd*, a ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében Kft a Péter Dávid*]. Podstata daňových podvodů spočívá v tom, že jeden z účastníků neodvede daň z přidané hodnoty a tím je ve svém důsledku narušena daňová neutralita této daně. Jedná se o situaci, která je v rozporu se zákonem o dani z přidané hodnoty i se směrnicí Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2016 o společném systému daně z přidané hodnoty.
33. Pokud daňový subjekt prokáže uskutečnění zdanitelného plnění, může správce daně odmítnout nárok na odpočet daně v případě, že dostatečně prokáže objektivní okolnosti umožňující učinit závěr, že daňový subjekt věděl nebo minimálně mohl a měl vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci (např. rozsudek Soudního dvora ve věci *Mahagében* nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 4 Afs 233/2015-47).
34. Městský soud poznamenává, že správce daně i žalovaný řádně odůvodnily existenci daňového podvodu. Dodavatelé žalobce neuhradili DPH. Správce daně v každém zajišťovacím příkazu konkrétně identifikoval, která společnost v řetězci fungovala jako missing trader a která jako buffer a jaká konkrétní částka DPH nebyla uhrazena. Správní orgány rovněž dostatečně vysvětlily, proč nejde o běžnou otázku neuhrazení daně, ale o daňový podvod. Obava existence daňového podvodu tedy byla dostatečně odůvodněna.
35. V dané věci žalobce rozporuje existenci objektivních okolností svědčících o tom, že měl vědět, že je zapojen do daňového podvodu. Dle městského soudu však v této fázi řízení, tedy vydání zajišťovacích příkazů, není až tak podstatná vědomost žalobce o zapojení do podvodného řetězce. Judikatura Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že pro vydání zajišťovacího příkazu bude významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, účast, která potenciálně (dle dalších zjištění ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření DPH. Naopak bezvýznamné pro toto stádium daňového řízení budou otázky, zda snad daňový subjekt byl v dobré víře, že se účastní plnění daňovým podvodem nezatíženého. Pro vydání zajišťovacího příkazu postačuje, že žalobce je součástí podvodného řetězce, aniž by to nevyhnutelně znamenalo, že jí také bude doměřena DPH (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, body 13 a 23).
36. Městský soud tedy pouze obecně uvádí, že žalovaným uvedené objektivní okolnosti (platby v hotovosti, nedostatečné prověření subdodavatelů, virtuální sídla, absence účetních závěrek v obchodním rejstříku) jsou pro existenci vědomosti žalobce o zapojení do daňového podvodu relevantní. Zda jsou tyto důvody skutečně přesvědčivé a dostatečné, bude předmětem dalšího daňového řízení. Pro vydání zajišťovacích příkazů existence Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

dostatečných objektivních okolností pro vědomost žalobce o zapojení do daňového podvodu není nezbytná. Nicméně ze skutečnosti, že otázka budoucího doměření daně žalobci je v této fázi řízení poměrně nejistá, také vyplývá, že důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude v budoucnu stanovena, jsou slabší. To nakonec žalovaný sám konstatuje v bodě 33 napadeného rozhodnutí. Proto je nezbytné, aby byly zjištěny silné důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně.

37. Tyto silné důvody finanční orgány spatřovaly v tom, že jediným majetkem žalobce jsou finanční prostředky na účtu, z nichž cca třetina je vybírána v hotovosti a další třetina odesílána obratem na jiné bankovní účty; za období roku 2020 vykázal ztrátu; je předlužen a hrozí mu tedy insolvence.
38. Dle soudu předně není vadou, že žalovaný čerpal informace z účetní závěrky, která byla již více než šest měsíců stará. Stále se jednalo o nejaktuálnější účetní závěrku. Navíc žalobce ani netvrdí, že by se jeho majetková situace v mezidobí nějak podstatně změnila.
39. Skutečnost, že žalobce má pouze likvidní aktiva, nemůže být sama o sobě důvodem pro závěr o budoucím ohrožení výběru daně. V daném případě však o jediný důvod nejde. Správní orgány uvedly řadu dalších důvodů.
40. Dalším důvodem je výběr hotovosti. Jedná se jistě o rizikový faktor. Pokud by aktiva žalobce činily pouze peníze v hotovosti, šlo by o silný důvod pro závěr o budoucím ohrožení výběru daně. Nicméně žalobce nevybírá veškeré příjmy, ale cca třetinu. Jde tedy o faktor, který by mohl nasvědčovat ztížení budoucího výběru daně, avšak nejde o faktor zcela zásadní. I pokud jde o další třetinu, kterou žalobce obratem převádí na jiné účty, tak ani to nedostačuje jako silný důvod pro obavu o budoucí nedobytnost daně. Pokud v roce 2020 žalobce vykázal tržby ve výši 38 mil., které přešly přes jeho účty, tak cca 12 mil. Kč zůstávalo na jeho účtech delší dobu. To vzhledem k vypočítané možné částce doměření daně v budoucnu (3,8 mil. Kč) nesevčí zcela o tom, že by možná budoucí doměřená daň byla nedobytná.
41. Pokud jde o předlužení žalobce tak podle § 3 odst. 4 insolvenčního zákona dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou - podnikatelem, je v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Při stanovení hodnoty dlužníkovy majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat.
42. V dané věci správce daně uvedl, že zadluženost žalobce je 100,66 %. To je však předlužení velmi nepatrné. Pro tento výpočet správce daně vzal v potaz pouze vykázaná aktiva. Nijak však nezohlednil další podnikání žalobce. Žalobce přitom v roce 2020 vykázal čistý obrat 38 mil. Kč, v roce 2019 byl obrat 19 mil. Kč. Tato skutečnost oslabuje závěr správce daně a žalovaného, že žalobci hrozí úpadek. Byť tedy opět jde o relevantní faktor, tak ani předlužení žalobce nepředstavuje silný důvod pro závěr o odůvodněnou obavu o budoucí nedobytnost daně.
43. Skutečnost, že žalobce má virtuální sídlo, nemá provozovnu, webovou prezentaci a významnější počet kmenových zaměstnanců je jen velmi slabým indikátorem. Jak žalobce přesvědčivě argumentuje, pro jeho typ podnikání jde o zcela typické skutečnosti. Pokud žalobce má jediného odběratele – provádí skladové služby pro společnost Globus, tak je

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

skutečně dle soudu zbytečné, aby měl nějakou webovou prezentaci, kanceláře, provozovny atd. Je na rozhodnutí žalobce, že chce zůstat takto relativně malým podnikem a nemá snahu se rozšiřovat. Ze stylu podnikání, které je v daném oboru běžné a za daných okolností rozumné, nelze pro žalobce dovozovat žádné negativní skutečnosti ohledně jeho ochoty platit daň v budoucnu.

44. Lze tedy shrnout, že daňové orgány vznesly řadu indicií, které jsou důvodem pro obavu o budoucí dobytost daně u žalobce. Byť relevantní, tak samy o sobě by však dle soudu nezaložily požadovanou důvodnou pochybnost. Ve prospěch zákonnosti zajišťovacích příkazů a napadeného rozhodnutí je nejpodstatnější problematické splácení daně žalobcem v minulosti.
45. Chování daňového subjektu v minulosti je i dle výše uvedené judikatury důležitým indikátorem pro naplnění důvodné obavy. Plnění daňové povinnosti žalobcem v minulosti nelze označit za bezproblémové. Jak je detailně popsáno v zajišťovacích příkazech (viz bod 12 výše) správce daně u žalobce opakovaně vydával výkaz nedoplatků a opakovaně byl nucen přistoupit k exekuci dluhů na dani. Toto jednání žalobce v minulosti je dle soudu podstatným faktorem pro závěr, že i v budoucnu existuje důvodná obava, že vybrání budoucí daně bude u žalobce spojeno se značnými obtížemi.
46. Tato skutečnost v souhrnu s ostatními výše zmíněnými okolnostmi vedla soud k závěru, že finanční orgány relevantní a dostatečné důvody pro obavu, že případná doměřená daň žalobci bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi, uvedly.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
48. Ve druhém výroku rozsudku soud rozhodl v souladu s § 60 soudního řádu správního, tj. že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vysokoškolské právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. září 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.